

“La vestimenta no hauria d'influir a l'hora de trobar feina”

Koubghi Sbai, en una de les dues botigues del negoci familiar a Salt, el 12 de juliol. Els seus germans Abdellatif i Mohamed són socis i empleats de la botiga. MANEL LLADÓ.

Yasmina Koubghi Sbai (Nador, el Marroc, 26-10-1992) és una botiguera de Salt i una de les imatges de la campanya municipal de l'any passat Salt, una ciutat: milers d'històries. Amb els seus germans Abdellatif i Mohamed són socis d'una botiga de teixits i merceria que funciona a bon ritme, tant de cara al públic com en el negoci en línia. Acompanyada dels seus germans, la Yasmina, que serà mare al setembre, atén aquest diari per explicar el seu periple i la seva vida a Salt (Gironès), on el 38,5% dels veïns empadronats són d'origen de fora de l'Estat espanyol. La botiguera saltenca parla català, castellà, àrab i berber.

On va néixer i què recorda de la seva infància? Vaig néixer a Nador, al nord del Marroc, molt a prop d'Espanya. Vaig estar sis anys allà. Va ser una infància molt bona, i després, quan vaig començar la primària allà, vaig venir cap aquí. Vaig cursar primer (de primària) allà i vaig tornar a cursar primer aquí. La seva família va emigrar per buscar més oportunitats? Per motius econòmics? El meu pare [regenta un bar restaurant a Salt] va venir sobretot per estudis nostres. Econòmicament no els feia falta, perquè el meu pare sempre ha tingut negocis. Però per la sanitat [vam venir], pels estudis, per una estabilitat. Quins records té de Salt? Van venir directament aquí quan van arribar a la Península? Vam arribar a Guardiola de Berguedà, un petit poble del Berguedà. Mohamed (M.): Era un poble molt petit. Quan vam arribar eren 1.500 habitants i a la classe érem 7 nens. Yasmina: A Guardiola hi vam venir perquè hi havia una de les germanes grans del meu pare i perquè ell ja treballava fora. Era camioner i no necessitàvem estar en un lloc específic. Allà havia trobat un lloguer i estàvem més a prop de la família. I a Salt quan va arribar-hi? A Guardiola vaig fer la primària i a Salt hi vaig venir amb 13 anys. Quan vaig començar l'ESO (educació secundària obligatòria) vam venir cap aquí. El meu pare veia que anàvem creixent i no podia estar amb nosaltres. Estava tot el dia a la carretera i aquí va obrir el restaurant. De què va treballar vostè, un cop va acabar els estudis? Quan vaig acabar el cicle d'estètica, vaig començar a treballar d'esteticista, i el cicle de prevenció de riscos laborals el vaig fer quan ja treballava aquí, en el negoci [a Teixits Yasmina]. Quan va decidir muntar el seu propi negoci? Quan vaig acabar els estudis d'estètica, vaig estar de pràctiques en una estètica i després en vam contractar. Allà mateix em vaig posar el vel [hijab] i em van fer fora. La mateixa jefa [propietària] em va aconseguir una altra feina i, a partir d'allà, vaig començar a buscar feina. I era impossible. El primer cop que va treballar no duia hijab? No, el primer cop no. Quan vaig complir 18 anys vaig decidir posar-me'l. Les majors d'edat poden decidir posar-se'l? És una tradició familiar? Una elecció personal? No, no, és una mateixa qui ho decideix. Als 18 anys va ser el moment que ho vaig decidir. Hi ha nenes que se'l posen abans o molt més tard. No té cap relació. Depèn de la teva relació amb Déu. En el seu cas, el fet de posar-se el hijab va ser la causa que l'acomiadessin de la feina? No va ser la causa, però hi va influir. Per començar, van ser molts clars, [dient-me] que abans d'entrar a la feina no el portés. Jo a la feina no el portava, a cap de les dues feines, però ja t'avisaven que ni abans d'anar al portal, ni tan sols en el portal, perquè era en un bloc, en tots dos casos. Abans d'entrar me l'havia de treure. I fins que no sortís no me'l podia tornar a posar. I això és molt incòmode... No se sentia bé? Allà dins no t'importa perquè estàs treballant i tampoc no estàs al carrer. Cada vegada que sortia o entrava me l'havia de posar o treure... La persona que l'havia acomiadat al principi li va buscar una altra feina. I què va passar? Era com una substitució temporal. Vaig estar buscant feina i [al currículum] vaig posar una foto amb el hijab. Vaig estar un any o així sense trobar res. I el meu pare em va dir... Per què va decidir que això era part de vostè? Sí, a veure. La vestimenta o el que portem les persones no hauria d'influir a l'hora de trobar feina. I precisament les companyes que treballen amb mi totes en porten. I si no en portessin, no influiria en res, no

passaria res.No és cap condició per treballar amb vostè, dur-lo?No, no, tot el contrari. Perquè quan veus el seu currículum, parles amb ella i veus que porta molt de temps buscant feina i no en troba... També donem per fet que és per això, però si veus que el seu currículum és impecable i no troba feina, sap greu perquè jo he estat en una situació així. [A Teixits Yasmina moltes estudiants de l'institut Santa Eugènia de Girona hi fan pràctiques i duen el hijab.]El fet de discriminar les dones que porten hijab és degut al desconeixement de la nostra societat, que és majoritàriament catòlica. Creu que, amb un temps d'aprenentatge, això canviarà?Jo crec que sí. Perquè en botigues [de grans marques de roba] ja he vist dones amb hijab.Dependentes o clientes?No, no, dependentes. I m'alegra molt perquè estem en el segle en què estem, en què tenim una llibertat d'expressió, de creences. A més, Espanya està essent un país on hi ha molts tipus de cultures. Ja és hora que ho acceptem. No és només la musulmana. Hi ha vegades que molta altra gent es deu sentir com nosaltres, en aquest sentit, i no té per què ser musulmana ni anar vestida d'aquesta manera. Quan dius que creus o penses d'una manera, ja és com si estiguessis fora de la normalitat i ja ets rara.Què representa dur el hijab? Allò que em deia de la seva relació amb Déu...La meva identitat. Això és anar pel carrer i que algú sàpiga que ets musulmana. A més, és un dels requisits de la meva religió, una de les demandes. Soc lliure de fer-ho o no, però si ho he decidit, com altres coses que he fet a la meva vida, són decisions pròpies que no haurien d'influir en el meu currículum ni en la meva experiència. No soc més tonta, per dir-ho d'alguna manera.A Salt, entre el 2000 i el 2016 va créixer la població un 33%, segons una diagnosi de la plataforma Salt Educa. Hi ha 81 nacionalitats diverses i, segons dades de l'Institut d'Estadística (Idescat) del 2021, hi ha 32.230 habitants, incloent-hi 12.421 persones d'origen estranger. Com s'ha sentit a Salt, en una població tan diversa?M'he sentit com a casa. A mi m'agrada. He viatjat moltíssim, he vist molt de món. És molt maco trobar-te amb gent, aprendre de diferents llocs, de diferents cultures. Jo estic molt contenta de tenir un fill i que sigui aquí. Viurà en un món en què no som diferents, som iguals que tots. Això és un luxe que pocs valorem. A més a més, a Guardiola de Berguedà, que és on vam créixer i vam tenir la nostra infància real, perquè vam passar allà pocs anys però van ser els més intensos, no hi havia ningú més [...], l'adaptació aquí ha sigut superràpida. La gent, a l'institut, se t'apropa: "Tu d'on ets?"... Hi ha molta facilitat per fer amics, per fer companys. Mohamed (M.): Al col·legi érem els únics estrangers. Quan vam arribar aquí, al principi era difícil.Vostès van venir perquè el seu pare va obrir un negoci. Han trobat compatriotes seus o d'altres països d'Àsia o Amèrica, sobretot de Sud-amèrica, que han vingut per necessitats econòmiques?M'he trobat gent que ve per salut. Si està malalt i no troba la Seguretat Social que el pugui atendre... Hi ha gent que ve per feina, per donar un futur als seus fills, perquè no en té o perquè allà no veu que tingui cap futur. Hi ha gent que, per ignorància, tenia una feina i potser es pensava que a fora estaria molt millor, i es troba que quan arriba aquí veu que vivia molt millor [allà]. Una mica venen pel que veuen a les xarxes socials. Mohamed (M.): El problema és que molta gent que treballa aquí, quan arriben les vacances, se'n va cap allà, i la gent veu bona roba, el cotxe, i diuen: "Ostres, allà és diferent." Molta gent ha vingut aquí, s'hi ha estat un mes i ha tornat.Vostè hi va, al Marroc?No hi vaig gaire, però sí que hi vaig perquè el meu home té els seus pares allà, a Agadir, que és al sud del Marroc [a 250 km de Marràqueix]. I tornant, fa poc, el meu home em deia que allà es vivia tan bé. Aquí anem molt estressats, superràpid, i veus que ells van molt relaxats. Treballen i tot, però és un altre ambient de vida, més tranquil.Però la vida la té encaminada aquí?Sí, sí, ara és impossible que em treguin d'aquí [somriu]. Les meves arrels són totes aquí, la meva família. [...] Salt a mi m'agrada. És que ho tinc tot: la meva família, els meus germans, i és la meva casa. Hi estem ben instal·lats.M'ha dit que el seu pare l'havia animat a muntar el negoci. Com es diu el seu negoci i com va néixer? Per on va començar? Està satisfeta del que ha creat?Es diu Merceria i Teixits Yasmina. La meva mare va ser la primera que ens va animar a posar-hi "teixit". Perquè la meva primera idea, amb el meu pare, era posar-hi "robeta".Vestits?Sí, vam començar amb teixit.Van començar aquí?No, en una botiga diminuta aquí a davant, a l'altre costat [del passeig dels Països Catalans]. I la meva mare em va insistir que hi poséssim "teixit". I recordo que la primera partida que vam comprar va ser una partida de retalls d'hivern, molt petits. Aquella temporada va començar a treballar amb mi la seva dona [assenyala el seu germà Mohamed]. Érem les dues treballadores, la meva cunyada Sara i jo. Vam estar venent retalls de roba a preus molt barats, a 1 euro, 1,5 o 2 euros.Quin any va ser?El 2013, fa nou anys. Quan va veure que la cosa estava funcionant, el meu pare va dir que buscaríem proveïdors per comprar fil, de merceria, el que la meva mare feia anys que ens deia que féssim. "Fes-ho, que anirà bé." Al final, la meva mare va tenir raó.Per obligació o perquè la van animar a casa

seva, la idea d'autoocupar-se va ser una bona idea? Van decidir bé [somriu]. Saps per què van posar el nom de "Yasmina"? Al començament es deia Hijab Style. Quan venien a buscar les coses, la gent deia: "La botiga de la Yasmina", i d'aquí va sortir el nom. Es diu així des del 2014. En un negoci s'han d'anar fent coses perquè funcioni? T'has de moure, però també has de ser humil. Sí que és veritat que d'un negoci n'has de viure i és qüestió de guanyar diners i viure bé, però cal tractar la persona amb humilitat. Si comets un error, corregir-ho, no robar-los. Si compres un teixit, no vendre'l quatre vegades més car, no. No és just per als altres. I apropar-te al client, entendre el que vol. Hi ha clients que, a més, ja són amics.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 12-08-2022, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 12-08-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2173390-la-vestimenta-no-hauria-d-influir-a-l-hora-de-trobar-feina.html>